

La Lluna i el monstre de les ombres

Fa molt i molt de temps vivia una nena anomenada Lluna. La Lluna era molt valenta durant el dia, però quan arribava la nit, sentia una cosa estranya al pit que li feia tremolar les mans i les cames. Era la por. Cada nit, la Lluna s'imaginava que un monstre de les ombres s'amagava sota el seu llit o darrere de la porta de l'armari.

Una nit, després que els seus pares l'haguessin acotxat i apagat el llum, la Lluna va veure una ombra gran i fosca que es movia a la seva habitació. Espantada, va tapar-se fins al cap amb les mantes i va tancar els ulls amb força. Però aquella nit, la curiositat va ser més forta que la por, així que va decidir mirar d'on venia aquella ombra.

Va obrir els ulls a poc a poc i va veure que l'ombra s'acostava lentament. Amb un tremolor a la veu, va dir: "Qui ets?".

Per a sorpresa de la Lluna, una veu suau i ronca va respondre des de les ombres: "Soc el Monstre de les Ombres, però no has de tenir por de mi."

La Lluna va sentir un calfred, però la veu del Monstre no sonava gaire aterridora. "Per què no hauria de tenir por?" va preguntar ella.

El Monstre va sospirar. “Perquè les ombres no són dolentes, només són ombres. Jo només existeixo perquè tinc por de no ser vist, de ser ignorat. Quan la gent s’espanta de mi, em faig gran i fosc, però si em mires bé i em parles, em faig petit i inofensiu.”

La Lluna va pensar en les paraules del Monstre. Es va adonar que, de fet, sempre l’havia vist com una cosa desconeguda i aterridora. Però ara que el Monstre li parlava, ja no semblava tan terrible. Va decidir enfrontar-se a la seva por i va encendre una petita llum al costat del seu llit.

Quan la llum es va encendre, el Monstre va canviar. L’ombra gran i fosca es va transformar en una figura petita i inofensiva. Semblava més aviat una ombra d’un conillet que d’un monstre.

“Ves per on!” va dir la Lluna, somrient. “No ets tan aterridor com pensava. Ets només una ombra.”

El Monstre de les Ombres va somriure també. “Exactament, Lluna. Les coses que no coneixem ens poden fer por, però quan les coneixem i les entenem, ja no semblen tan aterridores.”

Des de llavors, cada vegada que la Lluna sentia por a la nit, en comptes d’amagar-se sota les mantes, encenia la seva llum i saludava el Monstre de les Ombres. Es van fer amics, i la Lluna va aprendre que la por no és dolenta, només és una emoció que sentim quan no entenem alguna cosa. I que, si ens atrevim a mirar-la de front, podem descobrir que el que ens feia por no és tan dolent com semblava.

I així, la Lluna va deixar de tenir por de la foscor i va aprendre a viure amb les ombres, sabent que a vegades, les coses que semblen més aterridores només necessiten una mica de llum i comprensió per

convertir-se en amics.

Conte contat, aquest conte s'ha acabat.